

Britannicus krijgt een kans in de grote zaal

THEATER Britannicus van Toneelgroep Amsterdam/Toneelschuur Producties. Gezien 18/11, De Toneelschuur, Haarlem. Aldaart/m 1/12. Meer info op www.toneelgroepamsterdam.nl

Jonge theatermakers en de grote zaal. Eerst wilden ze niet, tevreden als ze waren in hun eigen collectieven en kleinschalige theatergroepen en daarna mochten ze niet: de grote zaal wordt tegenwoordig als gewichtige plek gezien, niet als ruimte waar je zomaar mag experimenteren. Maar een probleem is het wel, want op deze manier krijgen gezelschapsleiders als Ivo van Hove, Johan Simons of Koos Terpstra geen opvolgers.

Mede daarom startten Toneelgroep Amsterdam en de Toneelschuur in Haarlem TA2, een traject waarbij jonge regisseurs enigszins in de luwte kunnen oefenen met voorstellingen voor de grote zaal, met de acteurs, technici en organisatie van het grote gezelschap. De voorstellingen spelen slechts twee weken en zijn alleen in Haarlem te zien. Maar ondanks die luwte is er toch een soort hypegevoel rond Thibaud Delpout, de eerste regisseur in dit project. Het is tenslotte niet niks, je eerste voorstelling na je opleiding maken bij het grootste

en meest prestigieuze gezelschap van het land.

Delpout maakte het zichzelf nog eens extra moeilijk door te kiezen *Britannicus* van Racine, het breedspakige classicistische drama dat speelt in het oude Rome. Over de opkomst van keizer Nero gaat het. Hij wordt overheerst door zijn moeder Agrippina, die zijn pleegboer en rivaal in de politiek steunt en in de liefde Britannicus, met uiteindelijk dodelijke gevolgen.

Nero, door Eelco Smits gespeeld als een sadistisch papventje, is de jongste op het podium en degene met de meeste macht. Alle anderen moeten zorgvuldig hun strategie kiezen, terwijl hij zijn grillen kan volgen. Maar hij geen eigen weg kiezen, en heeft altijd de mening nodig van zijn laatste adviseur.

Het lijkt illustratief voor de hele voorstelling. Delpout heeft niet echt vat gekregen op het stuk en de voorstelling. De tekst – in verzen vertaald door Laurens Spoor – gaat maar niet leven en dat, gecombineerd met een dodelijk gebrek aan humor, maakt de voorstelling statisch en saai.

Het is interessant om te zien dat de geöliede machinerie van een groot gezelschap veel kan ondergaan. De acteurs, Smits en Ma-

rieke Heebink (als Hillary Clinton-achtige Agrippina) voorop, zijn puik en het monumentale decor (een wasserij annex archief met een coderingssysteem waarin wanden van de mensheid in te herkennen zijn) vertelt een eigen verhaal.

Pas aan het eind toont Delpout even zijn bril. Op een overdadig met fruit en waterkannen gevulde tafel zet hij beheerst teatraal de gifmoord op Britannicus neer. De onaangedane Nero en de naakte Britannicus vormen een piëta van moordenaar en slachtoffer. Een krachtig beeld, dat de voorstelling niet meer redt, maar dat nieuwsgierig maakt naar toekomstig werk van deze regisseur.

SIMON VAN DEN BERG